

Jacques Cheminade: En Oase-plan for den gensidige udvikling af Sydvestasien

Den 22. marts 2025 (EIRNS) – Det følgende er et udkast til en engelsk oversættelse af Jacques Cheminades præsentation den 18. marts for Académie de Géopolitique de Paris. Den redigerede præsentation sammen med ledsagende billeder vil blive offentliggjort i EIR's udgave den 4. april 2025.

Jacques Cheminade: Tak, hr. Ali Rastbeen (præsident for akademiet), og tak til alle der er her, for sammen skal vi hjælpe med at løse en udfordring, som er grundlæggende for menneskeheden.

Fred er ikke blot en afvisning af krig. Det kræver en aftale at samle betingelserne for magt, eller snarere for et potentiale til at leve sammen. Det er ud fra denne menneskelige overbevisning, som var forfatterens til den Westfalske Fred i Europa i 1648, at der kan findes en løsning. En vanskelig løsning, men en reel løsning, ikke kun for den israelsk-palæstinensiske konflikt, men for at undgå at hele Sydvestasien bryder i brand.

Dette er grundlaget for den Oase-plan, som vores Internationale Fredskoalition og Schiller Instituttet har foreslået. Det er en plan for gensidig udvikling og vækst, et økonomisk udviklingsprojekt baseret på tre indbyrdes afhængige nøglefaktorer i denne del af verden: vand, energi og fødevarer.

Ikke nogen pæne ord, men vand, energi og mad! Det betyder ikke, at man skal tilsidesætte de politiske betingelser for at opnå dette, men snarere at man skal skabe rammerne og de økonomiske betingelser for at opnå en politisk løsning. Det bør være Europas plan, og først og fremmest Frankrigs.

En oase er ikke bare et sted, hvor man passerer, men når oaserne er mange, bliver de til kilder, der samler karavanerne. Det var den amerikanske økonom Lyndon LaRouche, som udtænkte dette projekt i 1975 efter samtaler med lederne af det irakiske og syriske Baath-parti og den antikoloniale tendens i det israelske arbejderparti, som dengang blev repræsenteret af Abba Eban. Jeg mødte selv ved flere lejligheder Maxim Ghilan, som i Paris ledede magasinet *Israel & Palestine*, der fordømte de israelske koloniale udskejelser, og som var samtalepartner for Yasser Arafat og hans venner.

Jeg vil beskrive denne plan her, grundlaget for udvikling og gensidig sikkerhed, som derfor må være til gavn for hele regionen, hvilket også var hensigten med Bashar al-Assads Fem-*Have*-plan. Jeg vil vise jer, at dette ikke er et luftkastel, der kommer ud af ingenting, men frugten af en dialog mellem modstandere på jagt efter et fælles gode.

Efter at have beskrevet grundlaget vil jeg vise jer de forskellige forsøgsprojekter, der gik forud for det, og hvordan de tre krige, der blev opildnet af oligarkier uden for regionen – Suez-krigen i 1956, Seksdageskrigen i 1967, Yom Kippur-krigen i 1973 – alle disse krige var operationer, der blev iværksat for at sabotere planerne om fred gennem gensidig udvikling, og så kommer selvfølgelig mordet på Yitzhak Rabin den 4. november 1995, Israels undertrykkelse af intifadaerne og Benjamin Netanyahu's opstigen til magten, hans alliance med de israelske bosættere på Vestbredden og racisterne Bezalel Smotrich og Itamar Ben-Gvir, som organiserede folkemordet i Gaza og besætternes forbrydelser på Vestbredden.

Oase-planen er baseret på compensation for disse forbrydelser, de krænkelser der er påført andre, og gennemførelse af store projekter til gensidig fordel, som igangsætter og udvider en dynamik. Den tilvejebringer derfor: vand, energi og fødevarer.

VAND: Israel bliver nødt til at opgive sin eksklusive kontrol over vandressourcerne til fordel for en aftale om retfærdig

deling af ressourcerne mellem alle lande i regionen; det betyder øjeblikkelig installation af et flydende, undersøisk eller maritimt afsaltningsanlæg ved Gazas kyst.

I øjeblikket er der et, og I ved, at Israel ved at afbryde elektriciteten i Gaza for en uge siden dømmer Gaza til ikke at have drikkevand; det [vores plan] er oprettelsen af et vandforsyningssystem, vandgallerier [transportsystemer] fra Middelhavet til Det Døde Hav og fra Det Røde Hav til Det Døde Hav, bestående af tunneler, rørledninger, pumpestationer og vandkraft.

Det er også **ENERGI**. Før det afsaltes, kommer havvandet, der anløber Det Døde Hav, ind i et dæmningsreservoir. Derefter falder det ned i en 400 meter lodret skakt – I ved, Det Døde Hav ligger 400 meter under havets overflade – og gør det muligt [med turbiner] at skabe hydroelektrisk energi. Når det er nede, vil det salte havvand blive afsaltet.

Afsaltningen vil skabe ferskvand, som kan sendes til Jordan, Palæstina og Israel. Saltvandet vil blive brugt til at redde Det Døde Hav, og det er vigtigt; vi skal redde dette vandområde i denne region. Noget af det vand, der passerer gennem vandforsyningssystemet mellem Middelhavet og Det Døde Hav, kan afsaltes i Beersheba, hovedstaden i Negev, hvis befolkning kan fordobles takket være de nye ferskvandsreserver.

Og så er der **mad, levevilkår og transport**. Nye byer og udviklingskorridorer skal organiseres omkring det nye vandforsyningssystem. Det handler om at forvalte vand i udviklingskorridorer, til mennesker, til industrier og til serviceydelser.

Denne vandforvaltning omfatter genindvinding af overfladevand og regnvand, drypvanding, drypgødsning og afsaltnings, selvfølgelig, og det vil føre til en hurtig udvikling af landbruget. Israel har i dag mere vand, end det har brug for:

De må dele det.

En afslutning på bosættelsespolitikken på Vestbredden: Bosætterne skal opmuntres, enten skattemæssigt eller med mere direkte midler, hvis det er nødvendigt, til at flytte til Negev, hvor de kan [arbejde og leve] i harmoni med beduiner, palæstinensere og andre, påtage sig produktive jobs og få ørkenen til at blomstre. Der er plads til alle i regionen.

Endelig er der genopbygningen og den økonomiske udvikling af Gazastriben, herunder Yasser Arafats internationale lufthavn, som blev indviet i 1998, og som israelerne raserede i 2002, og som må genopbygges, og en stor havn, som betjener et bagland, der er udstyret med transport-, industri- og landbrugsinfrastruktur.

Så, er det idealistisk? Er det umuligt? For det første er der ikke noget andet valg end en win-win-aftale for befolkningerne, hvis vi virkelig ønsker at opnå fred. Kun en dynamik med gensidig udvikling kan undslippe en dynamik for krig.

Dette er Oase-planens metode. Lad os være ærlige, den har karakteristika, der er specifikke for denne del af verden, men for at sikre dens varige succes må den placeres indenfor rammerne af en international arkitektur med gensidig fred og sikkerhed, der rækker ud over denne region. Den eneste krig, der er værd at vinde, er krigen mod ørkenen.

I dag lægger win-win-systemet i BRIKS og Shanghai Cooperation Organization, støttet af det der er ved at blive den Globale Majoritet, grundlaget for denne nye fredsarkitektur på en skala, der i sig selv er global.

Politiske betingelser

Der er stadig to politiske betingelser knyttet til Oase-planen. Umiddelbart at anerkende den palæstinensiske stat, af alle, så der kan være to officielle samtalepartnere. Oslo-

aftalen mislykkedes, fordi den ikke forudså dette fra starten.

Frigivelse af Marwan Barghouti, som er anerkendt som den leder, der er i stand til at samle alle palæstinensiske fraktioner, og en forpligtelse for hver part til at arbejde til fordel for den anden uden at betragte denne som en eksistentiel fjende, som Carl Schmitt ønskede, ikke kun på europæisk plan, men også på mellemøstligt plan, som det blev mindet om sidste gang. Så endnu en gang, utopi? Nej, det er resultatet af gennemførelsen af flere påvirkninger.

FIG 1

Så jeg vil gerne hurtigt vise jer nogle lysbilleder. Det første billede er af regionens geologiske relief. Man kan se, at der er Galilæas Sø – 200 meter under havets overflade – Det Døde Hav – 420 meter under havets overflade – og kysterne.

Det Døde Hav har en saltholdighed på 27 %, mens Middelhavet har en saltholdighed på 2 til 4 %. Så vi kan skabe forudsætningerne for at revitalisere det indre af landet: Vi har vandressourcer, og vi udvikler regionen. Dette er en akse, som først ville være Middelhavet-Det Røde Hav og derefter Det Røde Hav-Det Døde Hav. Det er en kæmpe udfordring på grund af terrænet, men også en mulighed for hele regionen.

FIG 2

Så er der uligheden i de naturlige vandressourcer i regionen. Så vi ser, at der er begunstigede regioner – Tyrkiet, for eksempel – og man ser Jordan, som ligger for enden, og også Palæstina, som har ekstremt begrænsede ressourcer. Mens 47 % af jorden i Israel og bosættelserne i dag er kunstvand, er det kun 6 % af den palæstinensiske jord.

FIG 3

Så er der de bestræbelser, der blev gjort for at løse problemet. For det første var der Johnston-Eisenhower-planen

allerede i 1953. Målet var at skabe udvikling mellem israelere og palæstinensere ved at udnytte vandressourcerne i Jordandalen, kunstvanding og vandkraft. Israel og Den Arabiske Liga støttede ikke denne aftale, fordi der var sår fra den israelske kolonisering, som endnu ikke var helet.

Og så var der den fransk-engelsk-israelske Suez-ekspedition i 1956, som skyldtes vand. Det siges, at det var, fordi Nasser ville nationalisere Suez-kanalen, men det er ikke helt sådan, det skete.

Det var først John Foster Dulles og Allan Dulles, som ville forhindre Aswan-dæmningen i at blive bygget. Nasser sagde: Hvis det er sådan det er, så nationaliserer jeg Suez-kanalen. Og på det tidspunkt var der den engelsk-fransk-israelske ekspedition, som blev stoppet af USA, på Eisenhowers tid, og naturligvis på det tidspunkt i USSR, Malenkov og jeg tror også Kaganovich, som stoppede den. Så krigen satte sine spor, og den i forvejen meget skrøbelige tillid [mellem jøder og arabere] forsvandt fuldstændig.

FIG 4

Så var der seksdageskrigen i 1967 og Yom Kippur-krigen i 1973. Og på trods af det var der i 1975 en plan fra de tyske ingeniører Herbert Wendt og Wieland Kelm, som gik ud på at bygge et vandtransportsystem fra Middelhavet til Det Døde Hav.

Taget fra over havoverfladen med en 7 km lang kanal, så et 55 km langt hydraulisk tunnelrør gennem terrænet, vi når frem til et 3 km langt reservoir, og så er der et 400 meter langt fald ned i Det Døde Hav, og vi skaber vandkraft derfra. Det er sådan, vi kan redde Det Døde Hav på samme tid. Det virker ikke, for det er tydeligvis gjort ensidigt af Israel, og under alle omstændigheder kan et projekt, der er udviklet på denne måde, ikke accepteres.

FIG 5

Den 16. december 1981 krævede FN's Generalforsamling, at Israel stoppede byggeriet af kanalen mellem Middelhavet og Det Døde Hav, og opfordrede FN's Sikkerhedsråd til at forhindre projektet i at gå videre. Det var derfor på grund af konflikten mellem de to parter, som var opildnet udefra, og fordi det ensidige projekt var i strid med international lov, at det blev stoppet.

Akvæduktprojektet mellem Det Døde Hav og Det Røde Hav var også på tegnebrættet. Ensidige projekter er dømt til at mislykkes.

FIG 6

Så kom Oslo-aftalerne fra 1993. De indeholdt et lidt omdiskuteret bilag 3, som omhandlede et israelsk-palæstinensisk økonomisk samarbejde baseret på vand og elektricitet med en permanent komité for økonomisk samarbejde. Derfor blev det godkendt af Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation, og selvfølgelig især af Marwan Barghouti, men det blev aldrig gennemført; det blev saboteret.

Den 4. november 1995 blev Yitzhak Rabin myrdet. På trods af Shimon Peres', Yasser Arafats og den jordanske konges indsats er det eneste, der er tilbage, kanalen langs Jordan-floden, som skal forsyne Jordan med vand, og som ligger på jordansk territorium.

Netanyahu vinder: Han var Israels premierminister fra 1996 til 1999, derefter fra 2009 til 2021 og nu fra 2022. Man er nødt til at se, hvem Benjamin Netanyahu er. Hans far, Benzion Netanyahu, var den vigtigste samarbejdspartner og personlige sekretær for Vladimir Z. Jabotinsky, som er – lad os være høflige – en neofascist.

Han skubber på det vanvittige Ben Gurion Kanal-navigationsprojekt for at slå Egypten. Og nu er folkedrabet i Gaza Israels politiske vendepunkt.

Med Oase-planen kan tingene vendes. Ser I, der er en vision –

jeg har ikke tid til at gå i dybden med den, men vi har alle elementerne i Oase-planen her (viser 38 siders rapport).

Lad os slutte af med en bemærkning om håb. Det eneste alternativ til Oase-planen er krig, permanent krig i Mellemøsten. Derfor er Oase-planen et uundværligt, sikkert, økonomisk pejlemærke, den må vedtages ud fra et ønske om fred, derfor et ønske, der skal komme indefra, et ønske om intern fred, men også udefra, den må påtvinges af især USA, med Ruslands og Kinas, Tyrkiets og Irans indflydelse som løftestang.

Så lad os huske på, at det er lykkedes den kinesiske regering at løse forholdet mellem Iran og Saudi-Arabien; det er den samme type udfordring, men meget dybere, som vi står over for her. Hvad den kinesiske regering viser er, at verden kan ændre sig, hvis man ændrer sin måde at tænke på, hvis den fikse ide om geopolitisk dominans erstattes af win-win-projekter. Det er ikke et spørgsmål om lykkelig humanisme, men en nødvendighed.

I dag er der Kairo-planen. På et ekstraordinært topmøde i Kairo fordømte de arabiske lande – Den Arabiske Liga – i fællesskab de modbydelige forsøg på at fordrive det palæstinensiske folk og vedtog den plan, som Egypten har udarbejdet for genopbygningen af Gaza på fem år.

– Første fase er rydning af murbrokker og landminer.

– I anden fase skal der skaffes midlertidige boliger til 1,5 millioner mennesker på disse steder under erstatningspolitikken. Den anden fase er genopbygning, som efter planen skal vare indtil 2030. Det er planen at genopbygge veje, netværk, offentlige tjenester og gennemføre ideen om gensidig udvikling, som var med i bilag 3 til Oslo-aftalerne, og som altid er blevet saboteret.

Så dette er et første skridt, men fundamentet må stadig etableres: vand, energi og fødevarer, som findes i Oase-planen, men endnu ikke i Egyptens plan. Der er folk i

Frankrig, som arbejder på dette – naturligvis med en pro-israelsk hældning.

Der er Ofer Bronchstein, som er Emmanuel Macrons særlige rådgiver for israelsk-palæstinensisk tilnærmelse, og han siger, at vi er nødt til at tænke i generationer og bestemt ikke i valg, især ikke i Israel. Og med denne forudindtaget har han naturligvis et pessimistisk syn på en dialog, som, siger han, vil tage generationer. Det er jeg ikke enig i; jeg siger, at vi er nødt til at bevæge os meget hurtigere.

Endelig kan jeg sige til dem, der bliver ved med at sige: »De vil aldrig kunne blive enige« eller »der er begået for mange forbrydelser«, at den tidligere sydafrikanske udenrigsminister – hun er faktisk minister for internationale relationer og samarbejde, og hun har også været minister flere gange – Naledi Pandor, hun støttede den Oase-plan, som jeg netop har præsenteret for jer. Hun understreger, at Nelson Mandelas tilgang, som undgik et blodbad i Sydafrika ved at etablere Sandheds- og Forsoningskommissionen, ville være en tilgang, der var værd at udforske for Mellemøsten.

Nu kommer jeg til det emne, vi altid diskuterer [for at løse Israel-Palæstina-konflikten]: To-statsløsning? En løsning med én stat? I dag er det to-statsløsningen, fordi en palæstinensisk stat skal være på plads med det samme, for at forhandlingerne kan give mening, for at de kan komme i gang.

Oase-planen er derfor ensbetydende med en øjeblikkelig anerkendelse af palæstinenserens ret til en stat. Uden tvivl en enkelt stat i morgen, for dimensionerne af et territorium er for begrænsede, og Gaza og Vestbredden kan ikke forblive geografisk adskilt. En enkelt stat, derfor i Daniel Barenboims og Edward Saids »Divan«-ånd, der komponerer et politisk orkester, som gennem dynamikken i sit spil kan opnå en harmoni af det, der stadig er dissonanser.

I vil bemærke, at jeg ikke har sagt meget om EU: Det er ikke

en nation, og det har ikke spillet den rolle, det burde have spillet i området. Det har givet penge, men det har ikke givet midlerne, fysiske eller menneskelige, til at etablere fred. I dag må jeg sige: Det har Frankrig heller ikke. Så jeg håber, at denne Oase-plan kan være en inspiration for det, så det bidrager til at etablere en ånd af national suverænitet, der kan kombinere patriotisme og tjeneste for menneskeheden. [jch]